

ת"פ (חיפה) 25922-06-24 - מדינת ישראל נ' אברהמים ג'מל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 25922-06-24 מדינת ישראל נ' גמל(עציר)

לפני כב' הנשיא, השופט אבי לוי

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה
נגד

אברהמים ג'מל (עציר)

הנאשם

גזר דין

כללי

הנאשם, אברהמים ג'מל, הורשע ביום 10.10.24 על-סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב-אישום מתוקן שהוגש נגדו, ואשר עניינן:

נשיאת נשק - בניגוד לסעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"; **ירי מנשק חם** - בניגוד לסעיף 340א(ב)(1) לחוק; ו-**חבלה במזיד** - בניגוד לסעיף 413 לחוק.

עובדות כתב האישום המתוקן

במועד הרלוונטי לכתב-האישום, התגוררה המתלוננת, מריאנה מוחמד, בכפר ג'דידה-מכר, כשבבעלותה רכב מסוג "סיאט". ממועד שאינו ידוע למאשימה ועד לתאריך 25.5.24, החזיק הנאשם שלא כדין, באקדח חצי אוטומטי מסוג "Glock", כשהוא טעון במחסנית מתאימה ובתוכה כדורים תואמים. בתאריך 25.5.24, בסמוך לשעה 00:10, הגיע הנאשם, כשהוא רכוב על אופנוע, לאזור חצר ביתה של המתלוננת בג'דידה-מכר, כשהוא נושא על גופו את האקדח. הנאשם התקרב לרכבה של המתלוננת, אשר חנה בסמוך, וירה לעברו מספר יריות מהאקדח. לאחר מכן, נמלט הנאשם מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשם, ניזוק רכבה של המתלוננת מפגיעתם של מספר קליעים.

תסקיר שירות המבחן

בעניינו של הנאשם נערך ביום 15.12.24 תסקיר על-ידי שירות המבחן; ממנו למדתי, שהנאשם מוכר לשירות המבחן כבר משנת 2022, עת עמד לדין בגין תיק פלילי קודם. עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם הינו רווק, בן 25, וכי טרם מעצרו התגורר בבית הוריו בג'דידה-מכר. צוין כי בשנת 2014 נפטר אחיו הצעיר ממחלה אונקולוגית, בגיל 3 שנים. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי האובדן של אחיו נחוה

בנפשו כאירוע טראומטי, וככזה אשר השפיע על מצבם הנפשי של הוריו ועל התנהלותה של המסגרת המשפחתית. הנאשם מסר כי בעקבותיו, לקח על עצמו לסייע, לתמוך וללוות את בני משפחתו. עוד מתואר בתסקיר הרקע המשפחתי של הורי הנאשם והקושי הכלכלי בו הם נתונים. עוד פורט בתסקיר, כי הנאשם מאורס מזה כ-9 חודשים לבת-זוגו, וכי הם תכננו להינשא בחודש אוגוסט 2024. הקשר הזוגי תואר על-ידי הנאשם כתקין; צוין, כי בת-הזוג הינה דמות חיובית בחייו, אך כי חתונתם נדחתה בשל מעצרו של הנאשם בתיק זה; טרם נקבע מועד חלופי לעריכת החתונה. כמו כן, מתוארים קשיים חברתיים מהם סבל הנאשם בילדותו ובהתבגרותו. עוד עולה כי הנאשם חווה יציבות תעסוקתית עובר למעצרו, ומצוין כי עם סיום לימודיו התיכוניים השתלב בעבודות מזדמנות; לאחר מכן עבד כשכיר במשך כ-4 שנים בתחום של עבודות חשמל. עוד עולה כי לחובת הנאשם זקופה הרשעה אחת משנת 2022, בגין החזקת סכין, בגינה נידון למאסר מותנה וקנס. אף שהנאשם הודה במיוחס לו, מתואר כי התקשה לשותף ולהרחיב אודות הנסיבות והמניעים שעמדו ברקע מעשיו. הוא תיאר היכרות שטחית עם המתלוננת, שהינה בתם המאומצת של קרובי משפחתו וכן שלל סכסוך קודם עמה. כמו כן, צוין כי הנאשם ביטא חרטה וצער על מעשיו, ושלל כל כוונה לפגוע במתלוננת או באחרים. עוד צוין כי הוא מכיר בפגיעתו במתלוננת ובמשפחתה וכי ההליך המשפטי נגדו גרם לו להרתעה משמעותית, בין היתר, לנוכח המחירים האישיים שספג (מעצרו הממושך, האכזבה של בני משפחתו והנסיגה במצבה הכלכלי של משפחתו). בשיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת, שיתפה כי בינה לבין הנאשם קיימת היכרות שטחית; היא שללה קיומו של סכסוך עמו. עוד ציינה המתלוננת כי לא ידוע לה על קיומו של סכסוך בין המשפחות וכי הופתעה כשגילתה שרכבה נפגע באותו אירוע. עוד עולה מדברי המתלוננת כי בני משפחתו של הנאשם פנו אל בני משפחתה ובהמשך לכך נערך הסכם "סולחה" ביניהם, שבמסגרתו שולמו לה פיצויים עבור תיקון הרכב (צוין כי הסכם הסולחה הוצג לשירות המבחן). עוד מסרה המתלוננת, כי אינה חוששת מהנאשם או מרגישה מאוימת. בהמשך, צוין כי מדובר בנאשם צעיר, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, המקיים יציבות בתחומי חייו, ולוקח אחריות במסגרת המשפחתית, שנסיונות חייו הביאו אותו לכך שגדל בצל חסכים רגשיים וקושי להביע את צרכיו. חרף העובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, התרשמות שירות המבחן היא שהנאשם התקשה לקחת אחריות על התנהלותו באירוע, וכן התקשה לערוך התבוננות ביקורתית על התנהלותו. בבחינת הערכת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד, נמסר כי נשקף ממנו סיכון בינוני להישנות עבירות אלימות, ברמת חומרה בינונית. נוכח חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, ולנוכח עמדותיו כפי שהציג (הביע צמצום וטשטוש של נסיבות ביצוע העבירות, והתקשה לערוך התבוננות רחבה על משמעות חומרת מעשיו) - סבר שירות המבחן כי לא נוצר כל פתח לטיפול בתחום התנהגות עוברת חוק. משכך, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, והוא ציין כי אין ביכולתו לבוא בהמלצה על חלופת ענישה במסגרת הקהילה, שיש בה כי לסייע בהפחתת הסיכון בעניינו.

הראיות לעניין העונש

המאשימה

בא-כוחו המלומד של המאשימה, עו"ד ראיד רחאל, הגיש לעיוני תדפיס מידע פלילי בעניינו של הנאשם (סומן **טעת/1**). ממנו עולה כי הנאשם הורשע בעבר פעם אחת בביצוע עבירה שעניינה החזקת סכין שלא כדין, במסגרתו של **ת.פ 50445-06-21** (בבית-משפט השלום בעכו), בו נגזר-דינו של הנאשם ביום 27.6.22, והוטלו עליו שני חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים וקנס.

ההגנה

בא-כוחו המלומד של הנאשם, עו"ד עאדל דבאח, הגיש לעיוני מספר מסמכים רלוונטיים: מסמך הסכם "סולחה" בין הנאשם לבין המתלוננת (סומן **טעה/2**); וכן תעודת סיום קורס ניהול קונפליקטים על-שם הנאשם (מחודש אוגוסט 2024), מטעם "מכללת לבטח" (סומנה **טעה/3**).

מהסכם ה"סולחה" שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת, עולה כי הנאשם התחייב להימנע מהטרדת המתלוננת, וכן להימנע מפגיעה בשמה הטוב ובחופש תנועתה. עוד עולה ממנו כי המתלוננת הצהירה שהיא סולחת לנאשם על מעשיו ומודיעה לבית-המשפט כי אין לה כל התנגדות להימנעות מהחמרה עם הנאשם, שהיא מוכנה שעונשו יוקל, וכי אין לה התנגדות שהנאשם יישלח למאסר לתקופה קצרה בלבד. כמו כן, הצהירה המתלוננת שקיבלה לידה פיצויים בסך של 30,000 ₪ (שלושים אלף שקלים חדשים), בגין מעשיו של הנאשם, כאשר גובהו נקבע על-ידי ועדת הסולחה. עוד הובהר כי אין בנמצא סכסוך בין שתי המשפחות בעקבות האירוע, וכי שוררים יחסים טובים בין שתי המשפחות. כמו כן, הצהירו הצדדים כי הם מוותרים על כל זכות, טענה, דרישה או תביעה שהייתה להם זה כלפי זה עד למועד חתימת הסכם זה בויתור מלא, מוחלט, סופי ובלתי-חוזר.

טיעונים לעניין העונש

המאשימה

מטעמה של המאשימה, הגיש הפרקליט מסמך טיעונים לעונש בכתב (סומן **טעה/2**), והוסיף עליהם בעל-פה במסגרת הדיון. בטיעוניה, עמדה המאשימה על **הערכים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מביצוען של העבירות: הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הגנה על חיי אדם ועל רכוש. עוד הדגישה המאשימה את הצורך להילחם בתופעת עבירות הנשק הגואה בחברה, והגדירה זאת כ"מכת מדינה".

כמו כן, עמדה המאשימה על הנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע העבירה. היא הדגישה את חומרת המעשים לאור היותן של עבירות הנשק חמורות. עוד הדגישה את הצורך בהחמרת הענישה המוטלת בגין עבירות אלה, לנוכח אותה תופעה מכוערת, ולנוכח מגמת הענישה שנקבעה בפסיקה; ציינה את התכנון שקדם לביצוע העבירות, לאור ההיערכות הפלילית משמעותית ומתוכננת; ציינה כי לנאשם האחריות המלאה והבלעדית לביצוע העבירות; בבחינת הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות טענה המאשימה כי פוטנציאל הנזק הגלום במעשיו של הנאשם הוא גבוה ביותר, ורק בנס לא נגרמה תוצאה קטלנית; עוד טענה, כי הנאשם שלט באופן מוחלט במעשיו ויכול היה לסור מהחלטתו בכל רגע נתון, אולם בחר באופן מודע לפעול כפי שפעל; צוין כי הנאשם הינו בגיר, ונטען כי בחר לבצע את העבירות בצורה מודעת, מושכלת ומתוכננת. עוד צוין כי הנאשם הבין היטב את מעשיו ואת השלכות מעשיו, הנאשם לא היה נתון במצוקה נפשית, ולא קדמה למעשיו התגרות כזאת או אחרת.

במסגרת טיעוניה, הצביעה המאשימה על פסיקה, המתאימה, לנסיבות המקרה, ועתרה למתחם עונש שנע בין 42 - 60 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציינה המאשימה כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בשלב מוקדם של ההליך וטרם שמיעת הראיות, ומשכך חסך בזמן שיפוטי יקר;

הנאשם אינו קטין, אינו סובל מלקות כלשהי ואינו קרוב לסייג לאחריות פלילית; עוד צוין, כי לפי תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם - הוערך כי קיים סיכון בינוני להישנות עבירות אלימות ברמת חומרה בינונית, וכי שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית וחלופת ענישה.

לאור המתואר לעיל, ביקשה המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני (האמצעי) של המתחם אשר הציעה. כמו כן, ביקשה להשית על הנאשם עונש מאסר על-תנאי לתקופה ארוכה ומשמעותית, וכן לחייבו בתשלום קנס.

צוין כי הנאשם נעצר לראשונה במסגרת תיק זה ביום 25.5.24, ועד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

ההגנה

הסנגור הגיש את טיעוני ההגנה לעונש בכתב (סומנו **טעה/1**), והוסיף עליהם בעל-פה במסגרת הדיון. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נטען כי האירוע נשוא כתב האישום לא היה מתוכנן מראש וכי מדובר ב"הסתבכות של הרגע", מעשה שנעשה באופן ספונטני, מתוך להיטות.

במסגרת טיעוניה הכתובים, סקרה ההגנה פסיקה המתאימה לשיטתה לנסיבות המקרה, ועתרה לקביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו זהה לימי מעצרו של הנאשם, ואשר נע עד 28 חודשי מאסר בפועל בחלקו העליון.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען: הנאשם הודה במעשיו בהזדמנות הראשונה ושיתף פעולה עם חוקריו במשטרה; הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הוא מתחרט עליהם, וכן מבין את הפסול שבהם. עולה כי הנאשם אף הביע אמפתיה כלפי המתלוננת ובני משפחתה; הנאשם הודה במעשיו גם בפני בית-המשפט ובכך חסך זמן שיפוטי יקר; צוין כי ההסדר אליו הגיעו הצדדים וכתב-האישום המתוקן היו על דעתה של המתלוננת ובהסכמתה; צוין כי טרם מעצרו, התגורר הנאשם בבית הוריו שבכפר ג'דידה-מכר, וכי מדובר במשפחה נורמטיבית. עוד צוין, כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי וניהל עם בת זוגו קשר זוגי תקין, ושהיה עתיד להינשא לה בתקופה בה היה במעצר; צוין כי משפחתו של הנאשם חוותה קשיים כלכליים בשל חוסר היציבות התעסוקתית של אביו. עוד צוין כי טרם מעצרו עבד הנאשם ודאג לפרנסת בני משפחתו, וביחד עם אחיו הם סיפקו תמיכה כלכלית בהורים. בעניין זה נטען כי המצב הכלכלי המשפחתי הקשה רק החריף עם מעצרו של הנאשם; תואר כי בני משפחתו של הנאשם חשו בושה ממעשיו, התרחקו ממנו ורק לאחרונה חודש עמם הקשר; לנאשם עבר פלילי שאינו מכביד; צוין כי מדובר בנאשם צעיר, ונטען כי עונש מאסר ארוך יביא לפגיעה קשה בעתידו. עוד צוין כי הנאשם מנסה, בסיוע בני משפחתו, לשקם את חייו ואת תדמיתו, והוא אף מתכנן ללמוד לימודי הנדסת חשמל; בעניין התסקיר, ציין הסנגור כי שירות המבחן כתב כי אין בעניינו של הנאשם פן שיקומי, אולם לא המליץ לבית המשפט על ענישה בדמות של מאסר בפועל וגם לא על ענישה ממשית וארוכה; עוד ציין הסנגור כי הנאשם מבין כי הוא עתיד לרצות עונש מאסר בפועל, ולכן הסכים למעצרו עד תום ההליכים. עוד צוין כי הנאשם בחר להשתקם במסגרת מעצרו, וחרף הקושי בשילוב עצירים בהליכי טיפול שנוצר בתקופה האחרונה בצל המלחמה - הוא נמצא בהליך טיפולי שיקומי; הודגש כי הנאשם פיצה את המתלוננת בסך של 30,000 ₪ במסגרת הסכם הסולחה שנחתם וכי המתלוננת סלחנית כלפי הנאשם, אינה מפחדת ממנו, ואף הצהירה על כך במסגרת ההסכם

ביניהם. עוד טען הסנגור כי הנזק שנגרם בפועל לרכב, מוערך על ידו בכ-5,000 ₪.

לאור המפורט לעיל, ביקשה ההגנה לגזור את עונשו של הנאשם ברף הנמוך (התחתון) של המתחם אשר הציעה.

דבריו של הנאשם

הנאשם פנה לבית-המשפט, התנצל על מעשיו, אותם הגדיר כ"טעות", ומסר כי הוא לוקח עליהם אחריות. כמו כן, הביע חרטה וביקש הזדמנות נוספת לשקם את חייו.

דין והכרעה

מעשיו של הנאשם דכאן מבטאים פגיעה חמורה בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. נשיאת נשק טעון, וביצוע ירי באמצעותו, לעבר נכס של אדם ובקרבת מגורים, תוך גרימת נזק בפועל - מחייבים את בתי-המשפט לתגובה עונשית הולמת, שכן האינטרס הציבורי בכגון דא הוא למנוע, או לכל הפחות לצמצם, ככל הניתן, ביצוע מעשים מסוכנים שכאלה.

בכל הנוגע לעבירות שעניין נשיאה של כלי נשק או הובלתם, עמד בית-המשפט העליון, על אודות הצורך במגמת החמרה בענישה, שמא תיגרם פגיעה בשלום הציבור ובביטחונו. בעניין זה יפים הדברים של כבוד השופטת ע' ארבל בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן**, בפסקה 11 (ניתן ביום 19.1.14):

"...עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד (ראו: ע"פ 3300/06 אבו סנינה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (10.8.2006))"

ככלל, בעת ביצוע מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם - ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות

הענישה הנוהגת, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקולי שיקום או מטעמים של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם, בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירות.

אין חולק כי העבירות החמורות אותן ביצע הנאשם מהוות יחדיו "**אירוע אחד**", הטומן בחובו מספר עבירות, שקיים ביניהן 'קשר הדוק' - העבירות התרחשו באותו היום, כחלק בלתי-נפרד מתוכנית עבריינית אחת שתכליתה להגיע אל ביתה של המתלוננת, לירות בנשק חם ברכבה ולגרום לה נזק, כמתואר לעיל בכתב-האישום המתוקן [ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15]. משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים, זאת לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין. יודגש כי בגזירת העונש יישמר היחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם, לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות וזאת לפי סעיף 40ג(ג) לחוק.

בכל הנוגע **לערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם זה, הרי שהדברים מובנים מאליהם: המוביל נשק בלא-רשות על-פי דין, והעושה בו שימוש - פוגע בראש ובראשונה **בביטחון המדינה, במנגנוני שלטונה ובביטחון הציבור**, הנחשף לסכנה ממשית לשלמות גופו ונפשו, וכן נחשף גם לסכנה לשלמות רכושו, זאת כפי שראינו במקרה דכאן. בבחינת מעשי הנאשם, סבור אני כי **הפגיעה בערכים אלו היא גבוהה**.

בעניין זה, יפים הם הדברים שנכתבו ב-ע"פ 5522/20 **חלייחל נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 24.2.21):

"סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי-נשק, "בלא רשות על פי דין". **האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח... עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים**. אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריהי לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה... למרבה הצער, חרף האיסור שבדין, הפכה תופעת השימוש בנשק חם למכת מדינה. בעקבות זאת, לשם הרתעה, ניכרת בפסיקה מגמה של החמרה הדרגתית בענישה על עבירות הנשק (ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2020)...". [ההדגשה אינה במקור]

בהקשרן של עבירות הנשק המיוחסות לנאשם, אזכיר, כי במסגרתו של **תיקון מס' 140 לחוק העונשין** [(תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938] הבא לידי ביטוי בסעיף 144(ז) לחוק, עוגנו **עונשים מזעריים** בכל הנוגע לעבירות שעניינן החזקה, הובלה או סחר בנשק שלא כדין. בתיקון זה, למעשה נתן המחוקק דעתו ביחס לאותן עבירות בנשק והחמיר את הענישה

בצידן, כאשר קבע כי העונש שיוטל על העברין במקרים אלו "לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית-המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו...".

התיקון הנ"ל מבקש לשקף את החומרה אותה יש לייחס לתופעה בה עסקין, ואת הצורך המובהק להילחם בה מלחמת חורמה בלתי מתפשרת. הוראה זו נכנסה לתוקפה ביום 8.12.21, ותחולתה עוגנה בחוק למשך שלוש שנים, קרי הוראה זו נכנסה לתוקפה טרם ביצוען של העבירות מושא כתב-האישום דכאן, וביצוען של העבירות על-ידי הנאשם נעשה בתקופה בה הוראה זו חלה. עוד יצוין, כי ביום 9.1.25 הווארך תוקפה של הוראה זו עד ליום 31.12.26, ולפיכך - **הוראה זו חלה על עניינו של הנאשם דכאן**. אשר על כן, עלינו להתחשב גם ברוח המחוקק ובתכלית חקיקתו, שכן מדובר בנדבך נוסף ומשמעותי במערכה למיגור תופעת ההחזקה של נשק בלתי-חוקי והשימוש בו.

יחד עם זאת, משקל ניכר בקביעת העונש בעבירות של נשיאת נשק יש לייחס **לאופי הנשק, למידת קטלניותו ולכמותו**. כמו כן, מיוחס משקל ממשי לתכלית ההחזקה או הנשיאה של הנשק: "כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם" [ראו בעניין זה: ע"פ 9702/16 **אלוליאיה נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (ניתן ביום 13.9.17)].

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם לאירוע זה, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירת החזקת נשק וירי מנשק חם. נמצאתי למד, כי בשנים האחרונות חלה אט-אט מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירות אלו.

ככלל, ראו למשל - ע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ניתן ביום 14.9.22, שם נקבעה התוויה כללית, ולפיה מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי **נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח** [עוד ראו בעניין זה: ע"פ 4077/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 28.7.22); ע"פ 7971/23 ו-9228/23 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.5.24)].

בל נשכח, כי במסגרתו של אירוע זה אין עבירת הנשק ניצבת לבדה, אלא מצטרפת לירי מנשק חם באזור מגורים ובאופן שיש בו פוטנציאל לסכן חיי אדם [סעיפים 340א(ב)(1) לחוק]. ראו לעניין זה למשל - ע"פ 9830/17 **חמודה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.3.18) - במסגרתו הושתו 30 חודשים לריצוי בפועל; ע"פ 1509/20 **מדינת ישראל נ' נבארי** (ניתן ביום 2.7.20) - התקבל ערעורה של המדינה ולבסוף הושתו על המערער 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל;

עוד יצוין ת"פ (מחוזי-ים) 62238-06-20 **מדינת ישראל נ' שוויקי** (ניתן ביום 12.1.21) בו הורשע הנאשם על סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב-אישום מתוקן, בעבירת נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק, ובעבירת ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק. באותו מקרה, התחשב בית-המשפט לקולא בהודאתו של הנאשם ובחיסכון בזמן השיפוט, בשיתוף הפעולה שלו עם הרשויות עוד משלב החקירה, וכן ב"סולחה" שהתגבשה בין הצדדים, אשר החזירה את קשרי הידידות בין המשפחות למסלולם. לצד זאת, סבר בית-המשפט, ובצדק, כי יש לייחס משקל מוגבל לקיומה של סולחה בין הצדדים, לאור הצורך בענישה שיש בה משום הרתעה מפני ביצוע עבירות דומות

[ראו בעניין זה: ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' יונס סובח**, פסקה 22 (ניתן ביום 5.11.19); ע"פ 9168/18 **קשור נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (ניתן ביום 26.2.19)]. **לבסוף קבע בית-המשפט מתחם עונש שנע בין 26 - 56 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 37 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים.**

בנוסף, יודגש כי במקרה שלפניי, נגרם נזק במזיד לרכבה של המתלוננת, קרי המדובר בעבירה נוספת אשר יש לתת את הדעת עליה, בייחוד לאור העובדה כי נגרם בגינה נזק ממשי למתלוננת.

בבואי לגבש את מתחם העונש ההולם, אתן את הדעת ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, מאלו המנויות בסעיף 40ט(א) **לחוק העונשין**. משכך, אפרט את אותן הנסיבות אשר יש להתחשב בקיומן:

עסקינן בנשיאת אקדח שבתוכו מחסנית טעונה בקליעים [הכמות לא פורטה במסגרת כתב-האישום המתוקן], ובירי בנשק חם לעבר רכב פרטי, אשר חנה בסמוך לחצר בית מגורים בכפר. חלקו של הנאשם בביצועם של מעשים אלו הוא בלעדי; הנאשם יכול והיה צריך לשלוט על מעשיו ולהימנע מביצועם; אין בנמצא כל סייג לאחריות פלילית בהקשר זה הנזקף להגנתו; למעשים אלו קדם תכנון מקדים, שכן הנאשם הגיע באמצעות קטנוע, באישון ליל, אל עבר בית המתלוננת אותה הכיר כמי שאומצה בקרב בני משפחתו. הנאשם התקרב לחצר הבית כשהוא מצויד באקדח ובמחסנית שהכילה כדורים, וירה לעבר רכבה של המתלוננת מספר יריות; לרכבה של המתלוננת נגרם נזק בפועל, נזק כלכלי בסך של אלפי שקלים, כאשר סנגורו של הנאשם העריך אותו בסך של כ-5,000 ₪. כמו כן, אין חולק כי נגרמה למתלוננת עוגמת נפש; כאמור, הנאשם ירה באזור מגורים ובכך למעשה גם סיכן חיי אדם. ברי, כי עלולה הייתה להיגרם פגיעה בגופו של אחר, כפועל יוצא מהשימוש בנשק. למרבה המזל, זו נמנעה.

לאור המקובץ, סבור אני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 30 - 48 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

משנקבע מתחם הענישה, בשלה השעה להגדיר את העונש המדויק שיוצב בתוככי מתחם הענישה, תוך התחשבות באותן **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, מהמנויות בסעיף 40 **יא לחוק העונשין**:

לזכותו של הנאשם יאמר כי הוא נטל אחריות על מעשיו, והתנצל עליהם; יש לזקוף לזכותו את החיסכון בזמן השיפוטי היקר, הנגזר מהודאתו ומההגעה להסדר הטיעון; לנאשם עבר פלילי שאינו מכביד; יצוין כי הסכם "הסולחה" שנחתם בין הצדדים, במסגרתו פיצה הנאשם את המתלוננת בסכום לא מבוטל של 30,000 ₪ - מצדיק התחשבות בנאשם בבחינת רכיב הפיצויים.

בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם, סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו **בהרתעת הרבים** (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:

(א) 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מיום מעצרו.

(ב) 12 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים, עבירת נשק מסוג פשע.

(ג) 6 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים, עבירת נשק מסוג עוון.

(ד) קנס בסך 2,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.3.2025.

תשומת לב הנאשם לכך שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה החל מחלופ 3 ימים מיום מתן גזר - הדין באחת הדרכים הבאות:

(1) בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה WWW.ECA.GOV.IL;

(2) אמצעות מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) במספר הטלפון +35592 או 073-2055000.

(3) במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב טבת תשפ"ה, 22 ינואר 2025, במעמד הצדדים.